

יאיר ניצני מרים גבה

התוכנית להגנת אדים

עוד מכשיר חשמלי חכם, הפעם מתנה מההורים של אשתי, נכשל בשינוי הרגלי הכולסטרול שלי

אף פעם. הרגשתי כמו מישהו שהולך לתת זריקת הרדמה לכלב הזקן שלו – כנראה בשנות מכשירי חשמל, שבוע שקול ל-80 שנה.

על המדף במחסן עמדו כמה להיטי עבר חשמליים וניהלו ביניהם שיחה.

טוסטר אובן; "ברוך הבא, מאייד צעיר".

צ'יפסר: "רק תפוס ממני מרחק, כי אנחנו כמו שמן ומים". טוסטר משולשים: "זה כל מה שהחזקת שם, שבוע? אני הייתי על השיש שלהם עשר שנים".

מכשיר גלידה ביתית: "כי זה משפחה של חורנים עצל-נים בלי שום אנינות טעם. איתך הם הכינו גם סנדוויצ'ים לבית ספר וגם טוסטים לארוחת ערב, שלא לדבר על הפעם שהאבא התעצל וניסה להכין איתך חביתה".

מכשיר ייצור גלידה: "איתי הם ניסו פעם להכין גלידה מתותים ושמנת, הבינו שזה כאב ראש, ומאז אני בארון כבר חמש שנים. הם אמרו שזה כי אני לא דיאטטי, אבל מאז אין יום שהם לא יורדים על קופסת בן אנד ג'רני".

מכשיר לאפיית לחם: "אתה מספר לי? כשאני הגעתי כולם דיברו על הטרנד הבריאותי ועל זה שמעכשו עושים רק לחם מקמח מלא, לחם איטלקי עם תוספות, לחם דג-נים, לחם צימוקים, לחם בצל ולחם קמח שיפון עם אגוזים. בתכלס, הקירח עשה פעם אחת לחם שנראה כמו הפרצוף שלו, ומאז אני מתייבש פה כמו לחם קלוי".

פלטת חשמלית: "אני באמת בזבזו ענק. אם הייתי נופלת על משפחה של דתיים הייתי עובדת הרבה יותר, ובעיקר בשבת, שזה תעריף 2. אצל משפחת ניצני שרדתי יום אחד בדיוק. היו להם אורחים לאיזו מסיבה מטופשת, והאישה קנתה אותי באינס ושממה עלי סיר עם קציצות לשעתיים. עוד באותו לילה העבירו אותי לכאן, אפילו לא הורידו ממני את הכתמים של רוטב העגבניות. אני באמת לא יודעת מה עשיתי רע".

מכשיר לפסטה ידנית (באריזה המקורית): "אותי הם קיבלו שי לחג כשהוא היה שכיר. ניסו למסור אותי כמה פעמים, אבל אף אחד לא רצה אותי".

קוצץ סלט מסתובב: "הטמבל לא הבין שהוא מסובב אותי יותר מדי, וכל הירקות הפכו למי סלט. ומי נענש על זה? אני. אם היה צדק בעולם, ניצני היה מאוחסן פה עכשיו ולא אני".

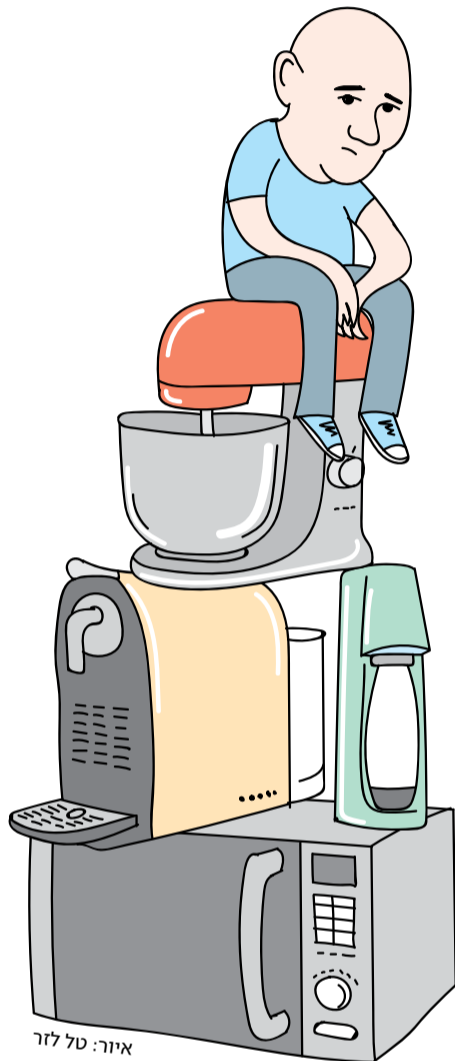
צנצנת חבושים: "לא נעים לי להגיד לכם, אני אפילו לא מכשיר. אותי רק צריך לפתוח ולאכול על פרוסת לחם, וגם את זה הם לא עשו. אני כמו ג'יני בבקבוק, פה כבר מ-1990. אם יפתחו אותי עכשיו, אני חוששת שזה ייגמר כמו צ'רנוביל 2".

הבנתי שהאלכוהול השתלט עלי, ושאני הייב לשבת על הספה ולשתות כוס מים. בזמן שנחתתי, חשבתי על זה שעוד נתגעגע לצ'יפסר ולמאייד. עכשיו הם סתם נראים מיותרים, אבל חכו עוד כמה שנים והם יהפכו לקלאסיקה נוסטלגית, בדיוק כמו הפתילייה. בעתיד, כל האוכל שלנו יגיע דרך מדפסת תלת-ממד. נאכל סטייק מקפסולה וירקות מאבקת סלט, וימציאו מכשירים שהופכים לימון לאתרוג, ענף איקליפטוס לערבה ומקל של מטאטא ללולב. ואז אנחנו עוד נתגעגע למכשירי החשמל התמימים של פעם ונתרפק על הימים שלאוכל היה טעם של מיקרו בלאדי.

מה שבטוח, תקופות יתחלפו, טרנדים יגיעו וייעלמו, אבל המנגל לעולם יישאר. כמו הג'וקים, הוא ישרוד כל קסטרופה ומהפכה, כי לא קם המחשב שיצליח לשחזר את ריח העשן שעולה כפארק משיפור קבב ונמהל בניחוח האגוזים מסביב.

חג סוכות שמח ומזין. ●

yairn@israelhayom.co.il

איור: טל לזר

לכבוד ראש השנה העניקו לנו הוריה של אשתי שי לחג: מאייד מזון (יודע שבעברית תקנית אומרים מאדה, אבל תלכו איתי). מדובר במכשיר שמאפשר לבשל את כל מה שבאופן רגיל נהוג לטגן. המתנה היתה משמחת, למי רות שמבחינתי מכשיר אדים מתקשר פחות לארוחת גר-רמה ויותר לילדים עם אסתמה שמתקשים להירדם בלילה. אולי בגלל זה במשך שבועיים המכשיר עמד סגור על השיש במטבח, בזמן שאנחנו ממשיכים לטגן כאילו אין מחר ואין כולסטרול. במהלך הימים האלה ניסיתי לחשוב למה הוריה של אשתי בחרו עבורנו דווקא את המתנה הזו: האם הם עד כדי כך לא אהבו את הצ'יפס שהכנתי בביקור הקודם שלהם אצלנו? האם הם מנסים לרמוז לי שהגיע הזמן לדיאטה?

כסופו של דבר, הבנתי שהם העניקו לנו את המאייד ממניעים טהורים בהרבה: הם קיבלו אותו במתנה ממישהו אחר וחישבו את הפראייר שיאפשר להם להיפטר ממנו. המקרה הזה העלה אצלי רעיון שיכול לעניין אנשי עסקים: עסק שיאסוף את המתנות שאנשים קיבלו באיזה חג ממשפחה, מחברים, ממועדון חבר או מוועד העובדים, ומאז הן רק סתמות להם את הארונות במטבח ואת הממ"ד – וימ"כור אותן בהנחה לאנשים שלא חברים בחבה. מוסרי המתנות יקבלו תשלום, ובעיקר יזכו מחדש במקום פנוי בארונות שלהם, שאותו יוכלו למלא מייד במכשירי חשמל מיותרים חדשים. את הכל אפשר לשווק עם הסלוגן "אומרים ביי לשי".

בינתיים נאלצתי להתמודד עם המאייד. כשצריך לבי-חור בשלן במשפחה, אני לא האופציה הראשונה, וזה כולל את המקרים שבהם מי שנמצא בבית זה רק אני והג'וקים. אבל כשהגיעה העת לעשות משהו במכשיר הפלא החדש, נבחרתי פה אחד (הפה של הגברת) לתפקיד שפן הניי-סיונות, בעיקר כי לאף אחד אחר לא היה כוח לקרוא את הוראות ההפעלה.

אמנם אני לא בשלן גדול, אבל אני מאסטר בקריאת חוברות הפעלה של מכשירי בישול. אם היתה תוכנית ריאליטי שבה המתמודדים היו נבחנים ביכולתם לקרוא הוראות הפעלה של מכשירי חשמל (אפשר לקרוא לזה "בואו להפעיל איתי"), הייתי פייבוריט רציני לזכייה.

אחרי קריאה מדוקדקת ומלאת יצירתיות

של הוראות הפעלה הכנתי לבנות הבית צ'יפס, שאכן היה טעים באופן מפתיע, אף שלא פגש יותר מכפית שמן. למרות זאת, היתה קצת בעיה עם הכמות. או שלא הבנתי את ההוראות, או שקיבולת המכשיר מוגבלת לצלוחית קטנה, שנשארה בתוך שניות ספורות.

הבנתי מייד שהפנסויה שלי להכין ארוחת חג על טהרת המכשיר וגם לחמם איתו את שאריות החג נגוזה, שלא לומר התאדרתה. כדי להתגבר על המי-גבלה הכמותית אפשר כמוכר

לעשות כמה נגלות, אלא שבינתיים הסיכויים הקודמים כבר יתקררו ותיאלצו לחמם אותם במיקרו, ובקיצור: חסכת בשמן – התחזקת בקרינה.

בכל זאת, הפלגתי במרחבי הדמיון הדיאטטי וחשבתי על כל מאכלי השמן העמוק שאוכל להכין במכשיר הפלא, בגרסת הסקיני ג'ינס. יעופו פה שניצל, לכיבות, מלאווח וג'חנן דיאטטיים, ואני אהפוך למאסטר-אד של השכונה. למחרת בבוקר הכנתי לבנות פרנץ' טוסט (נכון שאם הצרפתים היו נחשפים לגרסה המאודה שלי היתה עלולה להתפתח תקרית דיפלומטית, שבמסגרתה היה השגריר

הפלגתי במרחבי הדמיון הדיאטטי וחשבתי על כל מאכלי השמן העמוק שאוכל להכין במכשיר הפלא, בגרסת הסקיני ג'ינס. שניצל, לכיבות, מלאווח וג'חנן. אני אהפוך למאסטר-אד

מוחזר להתייעצויות בפריוז). גם כאן מכשיר הפלא ייצר את המאכל ללא טיפת שמן. כבר הבטחתי לעצמי שב-חנוכה אכין סופגניות שייתרו את כל העניין של נס פך השמן ויחליפו אותו בנס פך המים החמים.

אבל כצפוי, וכפי שכבר קרה בעבר, ימי של כל להיט במצעד הפזמונים ספורים, ורק מעטים נשארים איתנו והופכים לקלאסיקה. אחרי שבוע של שי-מוש, בנות הבית מאסו במעדני האדים שלי, והגברת הראשונה הודיעה לי שהמכשיר הזה עומד לה כמו קוץ במטבח, בין המיקסה, מכשיר הסודה, מכונת האספרסו והמיקרו.

זה הרגע שבו אתה מבין שנגזר על המכשיר הגליה השקולה לגור דין מוות, או לפחות לכליאה בתנאים מחמירים. בדיוק כמו מכשירים קודמים, שלרגע היו להיט במטבחים של כולנו, הוא סיים את תפקידו ההיסטורי, וכל מה שנשאר לו הוא להודקן ולהיקבר תחת ערימות אבק במחסן אפל.

בלילה, אחרי ארוחת ראש השנה, כשאני קצת

שתוי ולא ממש כפוקוס, נכנסתי למחסן כדי לאפסן את חברי המאדה. כדי לא לסתום עליו סופית את הגולל, החלטתי להניח אותו במקום נוח, שיאפשר לי להוציא אותו בכל פעם שאחליט לחזור ולהשתמש בו. או בקיצור: